

?Montserrat Puig i Soler, mestra i lleona manyaga

Il·lustració: Maria Picassó.

Sí, sí que la teniu vista: Montserrat Puig. La bona mestra d'escola, la fidelíssima directora de l'institut-escola Pompeu Fabra, al Pont de Vilomara. La conec, i molt, d'ençà que va arribar a l'institut Lluís de Peguera, que era allà on es feia el BUP. El cas és que és filla de Castellbell i el Vilar, la menuda dels sis germans de la masia del Puig -i aquests també els podríeu conèixer, que no són noms fàcils d'oblidar: Ramon, Calala, Mimi, Jovi, Fredi i... Montserrat. Després vingué la mort prematura en molt poc temps de pare i mare -que si la mort sempre és injusta, aleshores ho fou més. Òrfena als nou anys, un dia la Montse es lleva a Manresa i comença a exercir una ciutadania no del tot desitjada, des del pis del germà gran que ara els acull, al Fredi i a ella, al carrer Fonollar. A Manresa passa per la nova escola Bages, fa amigues i aviat es compromet al moviment júnior de la Mion, de primer, i temps després a les colònies del barri de la Sagrada Família. Estudia Magisteri a cavall de les Saleses i després a Sant Cugat, i s'estalvia les oposicions perquè sempre-sempré -si s'ha d'estudiar, s'estudia- anava a classe, feia els treballs i treia bones notes. Ras i curt: obté l'accés directe a la funció pública, una fórmula que als ulls d'un interí contemporani sembla poc més que fantasia... La Montse també passa mig any per Londres

per allò d'aprendre mig anglès, i li arriba la primera destinació a Santpedor -un any de pràctiques, i un altre que hi fa pendent del definitiu. Al 1985 ja era a l'escola del Pont de Vilomara i Rocafort, amb vint-i-quatre anys, inconscient que s'hi passaria exactament trenta-sis cursos. La Montse és jove, festeja i fins i tot s'aparella inicialment en termes provisionals. Passa per Tabola i també la fan secretària de l'associació de veïns del barri. Però a poc a poc l'ofici li governa la vida i molt aviat comença a participar d'algun equip directiu. Després, amb la maternitat -la Clara, la Jana- encara es compromet a l'equip de l'agrupament escolta Antoni Gaudí, però, força discretament, comença el seu retorn cap al poble. De primer alguns caps de setmana a la casa pairal i, molts anys després, en un espai propi del que fou la masoveria. Com qui repara una trencadissa, ara cada cop passa més hores al Vilar.... I bo, quan llegirà aquestes ratlles haurà estrenat la jubilació, i sé que s'empiparà com una mona de fira. Mai no ha amansit el caràcter -i quin caràcter! Que tot i ser una mestra manyaga amb la canalla, amb la resta del món pot ser una lleona de les que us recorda un cop i un altre en què vau quedar. I que si hi vau quedar, hi vau quedar, i d'aquí no la'n traureu. Enguany, el seu final de curs ha estat de traca i mocador. En les últimes set setmanes s'ha casat, ha complert seixanta anys i -ja ha estat dit- s'ha jubilat. Amb un pensament: tornar al Vilar, a l'hort, a l'Escletxa i al Turó del vent, davant per davant de Montserrat. Li agrada viatjar i pujar muntanyes i, més enllà de l'escola, s'estaria tot el sant dia resseguint boscos i pedregars, que és aquí on es despentina i no té hora per tornar a casa. Al capdavant, li agrada passar amb poc i és més austera que una calvinista descalça. Un rigor estricte que també ha estat sempre darrere el Pou i encara més, darrere cada text que ha sortit en aquesta secció. Llevat d'aquest, és clar, que -ja em passaran la gosadia: ara és la meva dona- faré servir per agrair-li la paciència de tant i tant temps compartit, i desitjar-li públicament el millor per als propers anys.